

Chương 1

Bây giờ thì nhỏ Hạnh cảm thấy hối hận thật sự. Nó ngồi trên một khúc gỗ mục, tách xa lũ bạn, đưa cặp mắt lo lắng nhìn chung quanh.

Trời lúc này đã quá trưa, rừng im phăng phắc. Có cảm tưởng như mọi sinh vật đều nín thở, ngoài những âm thanh mơ hồ vọng lại đều đều từ tít đằng xa. Nhỏ Hạnh không biết đó là những âm thanh gì: tiếng gió thổi luồn qua các khe núi, tiếng chim ăn theo đàn hay tiếng róc rách của một con suối trong mơ, cái nguồn nước mà tụi nó nãy giờ tìm hoài không thấy.

Gần chỗ nó ngồi, dưới một gốc cổ thụ cành lá rậm rạp đang xòe tán, Tiểu Long, Quý ròm và thằng Mạnh đang uể oải nửa nằm nửa ngồi trên tấm vải bạt bày la liệt những chén đĩa muống dưa sau bữa ăn trưa.

Quý ròm lúc này đang lim dim mắt, nhưng nhỏ Hạnh biết chắc là bạn mình không ngủ. Không ai có thể ngủ trong

hoàn cảnh như thế này. Chắc thằng ròm đang loay hoay tính kế thoát hiểm! Nhỏ Hạnh thầm nghĩ và bất giác buông một tiếng thở dài.

Tiểu Long bó gối, lưng tựa vào người Quý ròm, cặp mắt đang dáo dác nhìn ra bốn phía. Trông về mặt căng thẳng của Tiểu Long, nhỏ Hạnh đoán thằng mập đang nghĩ đến chuyện đề phòng thú dữ tấn công. Bao giờ cũng vậy, trong bất cứ tình huống hiểm nghèo nào, Tiểu Long luôn luôn tự xem mình có bốn phận bảo vệ cho cả bọn và nó thực hiện cái bốn phận đó một cách hăng hái không chê vào đâu được.

Nhỏ Hạnh không tin trong khu rừng này có thú dữ. Nhưng những câu chuyện về voi bầy tấn công, về cạp vồ người cứ lớn vờn trong óc khiến thỉnh thoảng nó phải sợ sệt ngoái đầu nhìn lại sau lưng, thậm chí có lúc nó muốn nhòm người dầy chạy vù về phía các bạn nó.

Nhưng rồi nhỏ Hạnh cố nén. Nó cố bắt nó ngồi im tại chỗ, và tất nhiên là với một vẻ mặt thản nhiên như thể đang ngồi trong rạp hát chứ không phải đang thất lạc giữa rừng sâu.

Nhỏ Hạnh phải làm tất cả những điều khổ sở đó chỉ vì chuyến đi chơi rừng lần này có cả thằng Mạnh đi theo.

Mạnh là thằng oắt có máu hình sự, say mê truyện trinh thám và ham thích những trò theo dõi, khám phá, phiêu lưu mạo hiểm (à quên, phiêu lưu nhưng không mạo hiểm!). Một cái đứa như vậy thường liều lĩnh nhưng cũng mau chóng hoảng hốt, nhất là khi cái sự liều lĩnh đó chẳng may lại dẫn tới chỗ nguy cơ trùng trùng, như dẫn tới giữa rừng sâu chẳng hạn.

Như lúc này đây, bất cứ ai cũng có thể thấy rõ điều đó trên khuôn mặt đang chảy dài của Mạnh. Đôi môi thằng oắt mấp

máy như muốn bật ra tiếng rên rĩ mà không dám. Trông nó như đứa bé, muốn khóc nhưng lại sợ người lớn cho ăn đòn nên mặt cứ méo xệch đi, thật thảm não quá.

Nhỏ Hạnh nhìn thằng nhóc, biết mình không nên lộ vẻ sợ sệt. Cho nên nhỏ Hạnh bắt mình dấn người trên khúc gỗ mục, và trong khi cố gồng mình ngồi yên không nhúc nhích, nó không ngừng tự lên án mình thậm tệ.

Đĩ nhiên sự thất lạc này là lỗi của cả bọn, vì hồi sáng chẳng đứa nào trong bốn đứa chú ý đến chung quanh. Nhưng nhỏ Hạnh vẫn cảm thấy phần lỗi của nó là lớn nhất. Vì nó là đứa điềm tĩnh nhất, ý tứ nhất và cẩn thận nhất trong bọn, nếu so với Tiểu Long, Quý ròm và thằng Mạnh.

Thế mà rốt cuộc nó đâm ra lơ đễnh lúc nào chẳng hay, đến khi giật mình ngó lại, nhóm Mèo Rừng đã mất hút giữa đám lá xanh tự bao giờ.

Tất nhiên nhỏ Hạnh thừa hiểu, nếu nói cho công bằng, đầu đuôi mọi tai họa đều do Quý ròm.

Trước tiên, chính Quý ròm bằng cách nào đó đã biết được chuyến đi này của nhóm du khảo Mèo Rừng, vốn là “đổi thủ truyền kiếp” của nhóm hướng dẫn du lịch Hải Âu. Rồi sau đó, cũng chính Quý ròm xin đến khô nước miếng để các anh ở nhóm Mèo Rừng đồng ý cho cả bọn đi theo. Thằng Mạnh ở Vũng Tàu lên chơi, đương nhiên không bỏ lỡ cơ hội để nhập bọn.

Xưa nay, những chuyến đi của nhóm Mèo Rừng đều xác định lộ trình rõ rệt và có mục đích rõ ràng. Họ thám hiểm đường Trường Sơn, lên Ngã ba Biên Giới, tới vùng Tam Giác Sắt. Họ trèo đỉnh Lang Biang, vào rừng Nam Cát Tiên. Ra

phía bắc, họ lên cao nguyên Sa Pa, mò lên tận đỉnh Fanxipang ngút trời. Nói chung là họ đi rất nhiều nơi. Nhưng lần này, bọn Quý ròm không rõ họ đi đâu. Chỉ biết là sẽ đến một vùng rừng núi ở miền Trung.

Cả nhóm đi bằng xe đò, hai ngày sau tới một thành phố biển.

Nhóm Mèo Rừng ở lại thành phố này thêm một ngày để dưỡng sức cho cuộc hành trình ngược lên dãy núi phía tây sắp tới, đồng thời tận dụng thời gian đó hướng dẫn bọn Quý ròm những kỹ năng đi rừng cần thiết. Sau đó, họ còn lôi Quý ròm ra để dặn dò thêm những điều quan trọng.

Thành viên của nhóm Mèo Rừng lên đến hàng chục người, nhưng tham gia chuyến đi lần này chỉ có các anh Phong, Thành, Cường, những nhân vật chủ chốt của nhóm. Trước đây, bọn trẻ đã gặp các anh một lần ở Vũng Tàu, khi tình cờ lần theo bài thơ bí hiểm trên vách chùa Phật nằm để cuối cùng mò đến được ngôi nhà ma ở Bãi Sau.

Sau một ngày nghỉ ngơi, tờ mờ sáng hôm sau cả đoàn thuê xe ô-tô đi ngược lên hướng tây.

Đến khi lộ trình bắt vào đường mòn, xe ô-tô không thể chạy tiếp được nữa, mọi người chuyển qua đi xe đạp thổ.

Càng đi khung cảnh càng vắng vẻ, nhà cửa thưa thớt dần, và dưới màn sương mờ đục không ngừng bốc lên từ các khe sâu, màu xanh cây lá bắt đầu trùng điệp và trái dài khỏi tầm mắt.

Đi gần nửa ngày trời, đoàn người gặp một con sông rộng chắn ngang.

Anh Phong, thủ lĩnh nhóm Mèo Rừng, ra hiệu cho xe thô quay về.

- Bây giờ chúng ta bắt đầu sử dụng tới đôi chân rồi! - Anh nói với bọn trẻ - Các em sẵn sàng chưa?

- Dạ, rồi ạ!

Thằng Mạnh hùng hồn đáp, hăng hái đại diện cho cả bọn.

- Anh nói trước, - Anh Phong nghiêm nghị tiếp - đích đến của chúng ta còn rất xa. Trong nửa ngày đầu, lộ trình của chúng ta vẫn còn nằm trong khu vực an toàn. Nhưng sau đó, chúng ta sẽ bắt đầu tiến vào vùng nguy hiểm, các em có sẵn sàng không?

Lần này thì thằng Mạnh im ru. Hai chữ “nguy hiểm” đập vào đầu nó như những nhát búa. Nó lăm lét nhìn quanh, khung cảnh hoang vu khiến nó cảm thấy sự nguy hiểm như đã bắt đầu rồi, chẳng cần phải đợi đến sau nửa ngày đường, và cái mối đe dọa không rõ hình thù kia dường như đang rình rập đầu đây, có thể bất thần nhảy xổ ra ngoạm cổ nó bất cứ lúc nào.

Tiểu Long dậm dậm đôi giày đi rừng, hỏi:

- Nhưng các anh có thể cho tụi em biết chúng ta sẽ đi đến nơi nào không?

Anh Phong cười bí mật:

- Rồi các em sẽ biết.

Anh Cường nói thêm, cũng bí mật không kém:

- Chỉ cần biết các em sẽ có một chuyến đi lý thú.

Anh Thành nheo mắt, giọng kiêu hãnh:

- Chắc chắn nhóm Hải Âu không thể tổ chức cho các em một cuộc đi chơi thú vị và ngoạn mục như vậy.

Bọn trẻ biết có hỏi nữa cũng vô ích, bèn xốc ba lô trên vai, lặng lẽ bước theo.

Đoàn người đi xuyên rừng trên những lối mòn ngoằn ngoèo.

Rồi đến một lúc, những lối mòn tự nhiên biến mất dưới cỏ dầy và lá mục. Theo lệnh của anh Phong, tất cả đều rút dao phát quang ra cầm tay, riêng anh Phong cầm lăm lăm một cây rìu; mọi người len lỏi giữa những thân cây, thỉnh thoảng chặt những cành nhánh để mở đường.

Lúc này khoảng mười giờ, mặt trời nhô khỏi ngọn cây hai sai tay, không khí vẫn còn mát mẻ nhưng trên mặt phẳng Mạnh mồ hôi đã chảy thành giọt. Nhìn ánh mắt láo liên, không ngừng quét ngang quét dọc các bụi rậm của Mạnh, nhỏ Hạnh biết là thằng oắt lo lắng.

Vẻ căng thẳng của Mạnh khiến ba đứa còn lại đâm thận trọng theo. Không nói với nhau một tiếng nào, nhỏ Hạnh, Quý ròm và Tiểu Long lăm lũi bước, tay khua khoắng con dao trên tay cho đỡ sợ.

Các anh ở nhóm Mèo Rừng vẫn đi phía trước, vừa hăng hái mở lối vừa nói cười tự nhiên.

Thằng Mạnh nhìn họ, thèm thuồng được vui vẻ như thế quá, nhưng không hiểu sao cổ họng nó cứ khô rang.

- Vui lên chứ các em! - Anh Thành đột nhiên quay đầu nhìn lại - Làm sao mà im thít thế kia?

Thằng Mạnh nuốt nước bọt:

- Tụi em sợ... nguy hiểm...

Anh Thành phì cười:

- Chưa đâu! Chỗ này chúng ta có thể nói cười thoải mái.

Anh Phong quay hẳn lại, hai tay dang rộng:

- Chuyển đi rất vất vả, chúng ta cần phải đùa giỡn, ca hát để cho quên nhọc mệt, các em à.

Anh giơ cánh tay cầm rìu lên cao, bọn trẻ có thể thấy rõ những tia nắng lọt qua kẽ lá chiếu lấp lánh trên lưỡi rìu:

- Các em hát nhé! Một hai ba! *Nào anh em ta, cùng nhau xông pha, lên đàng...*

Anh Phong bắt nhịp, giọng hồ hởi. Nhưng chẳng đứa nào hát theo. Chỉ có nhỏ Hạnh nhóp nhép một hai tiếng, nhưng rồi thấy các bạn không hưởng ứng, nó làm thinh luôn.

- Sao thế? - Anh Phong tròn mắt.

Quý ròm méo xệch miệng:

- Tụi em mệt quá, hát không nổi!

Anh Cường lắc đầu:

- Thế mà cũng nằng nặc đòi đi theo cho bằng được! Rõ khổ!

Chương 2

Đó là cái tội thứ nhất của Quý ròm, nhỏ Hạnh râu rĩ như bụng. Tự nhiên lại cao hứng rủ cả bọn đi theo nhóm Mèo Rừng tới chốn khi ho cò gáy này. Đây rõ ràng không phải là cuộc du ngoạn đúng nghĩa. Gọi là một cuộc thám hiểm thì đúng hơn, với tất cả những gian khổ và hiểm nguy khôn lường của nó.

Nhưng “tội lỗi” của Quý ròm chưa dừng lại ở đó.

Ngay vào lúc anh Phong bắt nhịp bài *Lên đàng* và không đứa nào cất giọng hòa theo nổi thì thằng ròm bỗng nảy ra “sáng kiến”:

- Em nghĩ ra rồi.
- Gì thế? - Anh Phong hỏi.
- Tui em không hát hò nổi nhưng có thể chơi trò đố nhau.
- Hay lắm! - Anh Thành reo lên, và tán thành bằng một câu văn hoa - Đố nhau sẽ giúp các em lau khô những giọt mồ hôi.

Được cổ vũ, Quý ròm hăng hái xếp nó và thằng Mạnh vào một phe, nhỏ Hạnh và Tiểu Long một phe.

Rồi hăm hở xướng lên:

- Bây giờ tôi với thằng Mạnh đố trước nhé. Hạnh và Tiểu Long thử kể xem trong cơ thể con người ta có những bộ phận nào bắt đầu bằng chữ M nào.

Tiểu Long mắt sáng trưng, trong một thoáng nó quên nó đang ở giữa rừng:

- *Má, mắt, mũi, miệng.*

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- *Môi nữa chi.*

- *Ừ, môi nữa.*

Quý ròm nheo mắt nhìn Tiểu Long:

- Bữa nay sao mày thông minh đột xuất thế hở mập?

Tiểu Long phớt lờ sự chế giễu của bạn, mày nhú lại. Rồi nó bỗng reo lên hớn hở:

- *Ờ, còn *mông* nữa Hạnh ơi!*

Nhỏ Hạnh đỏ mặt:

- *Làm gì mà kêu réo om sòm thế.*

Quý ròm mắt dòm lom lom vào mặt hai đứa bạn, cố nín cười, hỏi:

- *Hết chưa?*

- *Chờ chút xíu đi!*

Tiểu Long hừ mũi, tay tiếp tục vung lưỡi dao vào cành nhánh de ra hai bên lối đi.

Nhỏ Hạnh nói:

- *Mép.*